

Jeg antager, at det har været bestemmende, at man her stod overfor en Forsikring og ikke overfor en Understøttelse, at man nærrede den Opfattelse, at naar der var Tale om en Forsikring, maatte man have et ganske bestemt Beløb, som de paagældende havde at holde sig til, og som de kunde regne med, at Staten vilde staa inde for i den følgende Tid.

Naar dette har været Udgangspunktet for alle Retninger, den Gang man i sin Tid forhandlede om den paagældende Lov, har der derfor ogsaa kunnet rejse sig det Spørgsmaal, om man overhovedet er lovmæssigt berettiget til at ændre den Ydelse, der gives til Mennesker, der har betalt deres Præmie under den ganske bestemte Forudsætning, at de i det Øjeblik, de blev Invalid, fik en Understøttelse efter Lovens Regler, og navnlig træder dette Spørgsmaal stærkt og afgørende i Forgrunden, naar det gælder de Mennesker, som allerede har faaet Rente tildelt. Det gælder vel de nogle og tyve Tusinde i Øjeblikket; de har faaet deres ganske bestemte Ydelse, har alle vel opfattet det som et Tilsagn fra Staten om, at med denne Ydelse kunde de regne i de kommende Tider, ingen af dem har været forberedt paa, at Staten vilde foretage Forandring deri. Er det nu overhovedet lovmedholdeligt at foretage en saadan Ændring? Jeg skal for min Del ikke udtale nogen bestemt Mening derom. Det, man søger sit Forsvar i, er jo dette, at de paagældende ikke selv har betalt den fulde Ydelse gennem deres Forsikring, men kun en Trediedel eller Halvdelen, idet man opfatter det, der i øvrigt kommer til, som en Art Forsørgelsestilskud, over hvilket Staten skulde have fri Raadighed. Jeg ved dog ikke, om dette Synspunkt med Styrke kan gøres gældende. Hvis det ikke kunde hævdes, vilde Sagen jo være klar; at et almindeligt Forsikringselskab skulde have Ret til at foretage Omregninger, fordi Pengenes Værdi skiftede, vil jo ikke noget Menneske noget Øjeblik drømme om. Men selv om det kan hævdes, at Forholdet her er et andet, vil det da være naturligt og hensigtsmæssigt, at man indprenter i Folks Bevidsthed den Forestilling, at en Forsikring hos Staten er noget mere usikkert, noget, man mindre kan stole paa, end en Forsikring af den almindelige private Karakter? Ganske bortset fra, hvad der juridisk er muligt, forekommer det mig at være meget uheldigt at komme ind i dette Spor, og jeg tilføjer her, at for dem, der tænker sig Muligheden af en almindelig

omfattende Folkeforsikring, vilde det da være en ejendommelig Forberedelse deraf at undergrave Tilliden til et saadant System igennem den Art af Forandringer, som her er Tale om. Jeg ser da ikke rettere end, at de paagældende Rentenydere, ogsaa efter den Betænkning, der blev afgivet forud for Loven, og som er nævnt adskillige Gange her under Forhandlingerne, og de forskellige Udtalelser, som knyttede sig dertil, har en berettiget Forventning om, at de Livet igennem kan nyde den dem en Gang tillagte Rente; naturligvis forudsat, at der ikke sker fuldstændig katastrofemæssige Begivenheder for den danske Stat, under hvilke alt bryder sammen, men noget saadant staaer vi jo ikke overfor i Øjeblikket.

Den højtærede Minister, der gaar ud fra et modsat Synspunkt, har imidlertid næret Tvivl om, at de 540 Kr. vilde være en forsvarlig Understøttelse for adskillige af dem, der her er Tale om, og derfor har han aabnet en Adgang til Tillæg. Dette er jo ogsaa i sig selv ret vanskeligt under Forsikringsystemet. Hvis vi havde gennemført paa dette Omraade det smidigere System, som vi har i vor Aldersrentelovgivning, vilde noget saadant være naturligt og ligetil, men meget mere usikkert, meget mere omtvisteligt bliver det, om man kan have det saadan, at man lader nogle Folk betale den samme Præmie — for Tiden er den Gruppe Mennesker, der er forsikret, 1 300 000 i alt, og de betaler aarlig omtrent 7 Mill. Kr. —, men siden faar nogle af dem eet Beløb og andre faar et andet Beløb. Afgørelsen deraf lægger man i Kommunernes Haand, og man gør det ydermere, som Forslaget er formet, paa Grundlag af uklare Bestemmelser. Det, Kommunerne faar Adgang til, er at yde saadan Hjælp til dem, der er „vanskeligt stillede“. Hvad vil det sige? Tænker Rigsdagen, hvis den vedtager denne Sætning, paa ganske særegne Tilfælde af en fuldkommen ejendommelig Beskaffenhed, eller er det overhovedet dem, der er vanskeligt stillede? Hvis det er dem, der er virkelig vanskeligt stillede, vil det blive saa godt som alle, og hvis det er Tilfældet, hvad vil saa den praktiske Følge af Bestemmelsen blive? Ja, den vil blive, at man i en Række Kommuner vil faa haarde Kampe om, hvorvidt man skal anvende denne Til lægsbestemmelse eller ikke. Ved mange kommunale Valg vil det sikkert blive et af de fremtrædende Emner, ikke mindst ved Siden af tilsvarende Stridsspørgsmaal angaaende Aldersrenten, som vil opstaa, hvis